

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci **žalobkyně: I. D.**, zastoupené JUDr. Ivetou Vernerovou, advokátkou se sídlem Arbesova 747, Liberec, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2007, č. j. OAM-1-591/VL-07-BE01-2007, ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 14. 8. 2008, č. j. 58 Az 34/2007 – 46,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 14. 8. 2008, č. j. 58 Az 34/2007 – 46, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 9. 11. 2007, č. j. OAM-1-591/VL-07-BE01-2007, jímž jí nebyla dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělena mezinárodní ochrana.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu § 104a zákona

č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Ve včas podané kasační stížnosti napadla stěžovatelka shora uvedený rozsudek krajského soudu z důvodů obsažených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Podle stěžovatelky se krajský soud v napadeném rozsudku nevyrovnal se všemi žalobními námitkami v rozsahu, v jakém byly uplatněny v žalobě. Stěžovatelka v této souvislosti zdůrazňuje, že na své rodinné vazby poukazovala od počátku správního řízení. Správní orgán se však s touto otázkou nevypořádal vůbec a krajský soud s takovým přístupem ve svém rozsudku souhlasí. Bez bližšího odůvodnění, proč správní orgán nebyl povinen se rodinným životem zabývat či proč nejde o porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Evropská úmluva“), krajský soud pouze konstatuje, že rodinný (lesbický) vztah stěžovatelky není azylově relevantní. V této části je rozhodnutí krajského soudu podle názoru stěžovatelky nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Stěžovatelka dále nesouhlasí s názorem krajského soudu, že stav věci byl zjištěn dostatečně a že nedošlo k porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Stěžovatelka uvádí, že jí byla v roce 2006 pro pouhou existenci sporného a nedemokratického ustanovení běloruského trestního zákoníku přiznána tzv. překážka vycestování. Přestože se režim ani situace v Bělorusku nezměnila, rozhodl koncem roku 2007 správní orgán, co se týče hrozícího nebezpečí vážné újmy spočívající v postupu běloruských úřadů, zcela odlišně. Stěžovatelka je přesvědčena, že napadené rozhodnutí nebylo možné vydat pouze na základě zpráv, které měl správní orgán k dispozici, neboť uvedené zprávy se vyjadřují v tom smyslu, že v praxi nezaznamenaly použití předmětného ustanovení trestního zákoníku, nikoliv, že postih vylučují. Praktické ukázky použití trestního zákoníku nebyly správnímu orgánu známy ani dříve - v době, kdy bylo vydáno první rozhodnutí. Podle názoru stěžovatelky mělo být dbáno také na § 17a zákona o azylu a stav věci zjištěn odpovídajícím způsobem. Žádné

aktuální a podrobnější informace o současné situaci v Bělorusku odpovídající novému řízení se ve spise nenachází. Stěžovatelka připomíná, že bylo meritorně znovu rozhodováno o mezinárodní ochraně dle všech relevantních ustanovení zákona o azylu. Přesto krajský soud i správní orgán své závěry, že vážná újma či pronásledování stěžovatelce pro její orientaci nehrozí, opřel o zprávu z roku 2002 a vytrhl z kontextu jedinou větu zprávy o zakotvení práv homosexuálů v běloruské Ústavě. Návrh na dokazování další zprávou Ministerstva zahraničních věcí USA byl během soudního řízení zamítnut. Přitom znalost podmínek existujících v zemi jejího původu je významným aspektem při hodnocení důvěryhodnosti stěžovatelky (odst. 42 Příručky UNHCR) a každé tvrzení jednotlivce o tom, že deportace do třetí země jej vystavuje nebezpečí zacházení v rozporu s čl. 3 Evropské úmluvy, je třeba podrobit přísnému zkoumání (rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Jarabi proti Turecku). Přijatelnost kasační stížnosti dovozuje stěžovatelka ze skutečnosti, že do budoucna je pro sjednocení judikatury potřebné, aby se soud vyslovil k otázce, v jakém rozsahu má být zjišťován skutečný stav věci u žadatelů, kterým byly v minulosti přiznány překážky vycestování a tento statut je jim odnímán. Zároveň by mělo být judikaturou řešeno, do jaké míry jsou soudy povinny přezkoumávat soulad s mezinárodními závazky ve vztahu k § 14a zákona o azylu. Na základě výše uvedeného stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ze dne 17. 2. 2009 správní orgán popřel oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť jak své rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu pokládá za vydané v souladu s právními předpisy. Krajský soud v jeho závěrech a postupu neshledal nezákonnost ani vady řízení, veškeré žalobní námitky stěžovatelky vypořádal. Správní orgán dále uvedl, že stěžovatelka nespĺňuje podmínky pro udělení azylu ani doplňkové ochrany. Jako se vyjadřuje Nejvyšší správní soud v rozhodnutích ve věcech azylu, rodinné vazby v České republice nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu a rozhodnutí o neudělení azylu ani doplňkové ochrany samo o sobě nevyklučuje pobyt takového cizince na území České republiky, tuto otázku je však třeba řešit podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Podle správního orgánu rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany tedy zpravidla nemůže být samo o sobě v rozporu se základním právem cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života, i když by realizace takového práva předpokládala jeho pobyt na území České republiky. S ohledem na výše uvedené správní orgán navrhl odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost, případně zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2003, č. j. 1 Azs 5/2003 - 47, publikovaný pod č. 108/2004 Sb. NSS), a stěžovatelka je zastoupena advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Poté se zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky a je tedy přijatelná (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší

správní soud podrobně věnoval ve shora citovaném usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS., kde dospěl k závěru, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat mimo jiné tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti. O zásadní právní pochybení se přitom v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

A tak tomu je i v souzené věci, neboť krajský soud v napadeném rozhodnutí zásadně pochybil a toto jeho pochybení mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky (§ 104a s. ř. s.). Konkrétně se jedná o pochybení krajského soudu spočívající v nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí přitom pojmově vylučuje věcný přezkum takového rozhodnutí a jen stěží lze uvažovat o jeho přezkumu Nejvyšším správním soudem jako soudem kasačním (k tomu srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2008, č. j. 9 Azs 199/2007 – 38, www.nssoud.cz). Za tohoto stavu věci tedy Nejvyšší správní soud neposuzoval přijatelnost kasační stížnosti na základě tvrzení stěžovatelky, neboť je to s ohledem na nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů vyloučeno. Ostatně o tom, že nepřezkoumatelnost je vadou natolik závažnou, svědčí i § 109 odst. 3 s. ř. s., které zdejšímu soudu ukládá povinnost se jí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud proto ve vazbě na výše uvedené shledal předmětnou kasační stížnost přijatelnou. S ohledem na dikci § 109 odst. 3 s. ř. s. citovaného výše pak zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí nad rámec stížních bodů, které jsou obsaženy v kasační stížnosti stěžovatelky a konstatuje následující.

Má-li jakékoli rozhodnutí krajského soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. V čem lze spatřovat tyto jednotlivé atributy testu přezkoumatelnosti, však soudní řád správní nestanoví, a proto je třeba vycházet především z toho, co vytvořila dosavadní judikatura správních soudů.

„Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.“ (Z rozsudku

Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publikovaného pod č. 244/2004 Sb. NSS).

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 58/2003 – 75, publikovaného pod č. 133/2004 Sb. NSS, „*lze za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozzeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zaviněn. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.*“

„*Není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námítky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.*“ (Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaného pod č. 689/2005 Sb. NSS).

V této souvislosti je vhodné rovněž odkázat na ustálenou judikaturu Ústavního soudu k otázce přezkoumatelnosti a přesvědčivosti rozhodnutí obecných soudů, podle které „*z hlediska stanoveného postupu (čl. 36 odst. 1 Listiny) je požadavek řádného a vyčerpávajícího odůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci jednou ze základních podmínek ústavně souladného rozhodnutí*“ (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, publikovaný jako N 17/17 SbNU 121; či nálezy téhož soudu ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, publikovaný jako N 127/23 SbNU 227). Předmětný soud rovněž opakovaně judikoval, že absence řádného odůvodnění v napadeném rozhodnutí může vést k jeho zrušení Ústavním soudem, neboť nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces (srov. například nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publikovaný jako N 85/8 SbNU 287; či nálezy téhož soudu ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02, publikovaný jako N 155/35 SbNU 147). To platí zejména tehdy, když se nedostatky odůvodnění týkají možného porušení základního práva nebo ústavního principu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02, publikovaný jako N 155/35 SbNU 147).

Na druhou stranu povinnost soudu řádně odůvodnit rozhodnutí nelze chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno (srovnej rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk vs. Nizozemí ze dne 19. 4. 1994, § 61; či rozsudek téhož soudu ve věci Ruiz Torija vs. Španělsko ze dne 9. 12. 1994, § 29, oba dostupné na www.echr.coe.int/echr).

S ohledem na výše předestřenu judikaturu, která se týká nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu pro nesrozumitelnost, je zřejmé, že kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu nesrozumitelností netrpí, neboť lze jednoznačně rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, jak bylo rozhodnuto a o jaké věci, kdo jsou účastníci řízení, kdo byl rozhodnutím zavázán, apod.

Zcela opačná situace je však v případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, neboť v nyní projednávané věci trpí rozsudek krajského soudu absencí jakékoli úvahy a argumentace ve vztahu k žalobní námitce stěžovatelky, že v rozhodnutí správního orgánu nebylo dostatečně zjištěno a zhodnoceno skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, pokud jde o vztah stěžovatelky s jinou ženou (její družkou) a dále, že se správní orgán v tomto ohledu vůbec nezabýval souladem s mezinárodními závazky, zejména čl. 8 Evropské úmluvy.

Ačkoliv krajský soud v této souvislosti bez bližšího odůvodnění v závěru svého rozhodnutí konstatoval, že „*skutečnost, že žalobkyně navázala vztah se ženou a její rodinný život probíhá na území České republiky, je skutečností azylově irelevantní a nelze dovodit, že by z tohoto důvodu bylo rozhodnutí žalovaného v rozporu s mezinárodními závazky České republiky,*“ nelze tento jeho závěr vztáhnout k výše uvedené žalobní námitce stěžovatelky, neboť tato je jednoznačně směřována proti neudělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, nikoliv proti neudělení azylu podle § 12 písm. b) téhož zákona, jak se mylně domnívá krajský soud. Z výše uvedeného je tedy patrné, že krajský soud neposuzoval tuto žalobní argumentaci stěžovatelky, tak jak ji tato koncipovala v žalobě, tj. ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany z důvodu podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, ale své závěry zcela neodůvodněně formuloval ve vztahu k nesplnění podmínek pro udělení azylu z důvodu podle § 12 písm. b) téhož zákona. Podle Nejvyššího správního soudu však tyto důvody nelze směšovat. Institut doplňkové ochrany totiž zakotvuje ve vnitrostátní právní úpravě zásadu non-refoulement, která zabezpečuje, že uprchlík nebude ani v případě, není-li mu z různých důvodů udělen azyl, vydán do země, kde by byl zásadním způsobem objektivně ohrožen na životě, svobodě či tělesné integritě. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je tedy poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu (vycházejících zejména, avšak nikoli bezvýjimečně, z hledisek humanity založených na objektivních hrozbách) neúnosné, nepřiměřené či jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Aplikace institutu doplňkové ochrany se vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase než v případě aplikace institutu azylu.

Na pozadí výše uvedeného proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud se nevyporádal se stěžovatelkou vznesenou žalobní námitkou vztahující se k aplikaci § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu v dané věci, čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Při podrobnější analýze rozhodnutí krajského soudu pak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ani další žalobní námitka stěžovatelky, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci vztahující se k obavám stěžovatelky z návratu

do Běloruska vzhledem k čl. 369-1 běloruského trestního zákoníku, což mělo dle jejího názoru vliv na posuzování doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, nenalezla odpovídající argumentační rámec v napadeném rozhodnutí.

Odůvodnění krajského soudu, které je ve vztahu k této námitce založeno toliko na selektivní rekapitulaci závěrů správního orgánu a strohém konstatování krajského soudu o souladu napadeného rozhodnutí správního orgánu s § 14a, § 17a a § 94 zákona o azylu, postrádající jakoukoliv vlastní úvahu krajského soudu o žalobní argumentaci stěžovatelky, nemůže vyhovět výše prezentovaným judikatorním požadavkům kladeným na odůvodnění rozhodnutí krajského soudu. V rozhodnutí krajského soudu chybí ve vazbě na žalobní námitku stěžovatelky zejména úvaha, zda nové podklady správního rozhodnutí (zprávy o zemi původu stěžovatelky) umožňují správnímu orgánu zcela opačné rozhodnutí ve věci, resp. zda správním orgánem opatřené informace o zemi původu stěžovatelky poskytují dostatečný podklad pro posouzení toho, zda okolnosti, které vedly k udělení překážek vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona, se změnily do té míry, že již příslušné ochrany není třeba. Podle Nejvyššího správního soudu vyžaduje řádné vypořádání se s touto námitkou pečlivější a komplexnější přístup ze strany krajského soudu, než jaký je obsažen v nyní posuzovaném rozsudku, a to zejména za situace, kdy na stěžovatelku byla rozhodnutím správního orgánu ze dne 26. 6. 2006, č. j. OAM-416/VL-07-K01-2006, vztažena překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu a žalobou napadeným rozhodnutím správního orgánu jí je tato forma ochrany de facto odnímána (viz § 17a odst. 1 zákona o azylu), v důsledku čehož stěžovatelka ztrácí ochranu, kterou jí do té doby poskytovalo shora uvedené rozhodnutí správního orgánu, jímž na ni byla vztažena překážka vycestování, a dostává se tak do situace, kdy jí již taková ochrana nesvědčí.

Nejvyšší správní soud je proto s ohledem na výše uvedené nucen konstatovat, že krajský soud se ani v tomto případě nevyrovnal v napadeném rozsudku s touto žalobní námitkou v rozsahu, v jakém byla uplatněna v žalobě, a rovněž ve vztahu k této žalobní námitce zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k názoru, že napadený rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť se předmětný soud nedostatečným způsobem vypořádal se shora citovanými žalobními námitkami stěžovatelky, čímž se dopustil pochybení, jež vykazuje takovou intenzitu, která by mohla mít vliv na samotné hmotněprávní postavení stěžovatelky. V dalším řízení je proto krajský soud povinen se odpovídajícím způsobem vypořádat s jednotlivými žalobními námitkami stěžovatelky, aby tak vyhověl požadavku řádného a vyčerpávajícího odůvodnění rozhodnutí.

Za tohoto stavu věci považuje Nejvyšší správní soud za bezpředmětné zabývat se podrobně dalšími námitkami stěžovatelky v kasační stížnosti, neboť zjištěná nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí představuje vadu řízení, jež se dotýká samotné zákonnosti nyní napadeného rozhodnutí, a tato skutečnost je sama o sobě důvodem pro zrušení citovaného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Proto dle § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] zrušil a věc mu současně vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2009

JUDr. Radan Malík
předseda senátu